

Pirmas skyrius

– **M**an reikia sudėtingos bylos, – tarė Šerlokas Kaulsas. – Tokios, kur turėčiau gerai pakrutinti smegenis.

Mano draugas sėdėjo sukumpęs savo krėslė, letenomis parėmęs galvą, o aplink jį mėtėsi apkramtyti guminiai žaislai ir tušti šunų sausainukų maišeliai. Kai tiria nusikaltimus, Kaulsas nesustabdomas. Jis laksto aplink, visur kaišiodamas savo juodą nosį, ir nepailsdamas ieško įkalčių. Bet kai jo įgūdžių ir patirties neprireikia, jis per dienų dienas sėdi niūrus ir net nejuda.

– Aš įsitikinusi, kad tokia byla atsiras, – tariau, bandydama pakelti jo ūpą.

Tačiau turiu pripažinti, kad pastarosios dienos išties buvo labai ramios. Kiekvienas žino – jei turi keblią problemą, eini į Šerloko Kaulso ir dr. Katson detektyvų agentūrą. Bet mes jau bemaž savaitę nesulaukėme jokių lankytojų.

Peržvelgiau laikraštį *Ryto terjeras*, ieškodama naujienų apie įvykdytus nusikaltimus. Pirmieji puslapiai buvo pilni karališkų šunų ir įžymių lapių nuotraukų, bet toliau radau kai ką, kas teikė vilčių.

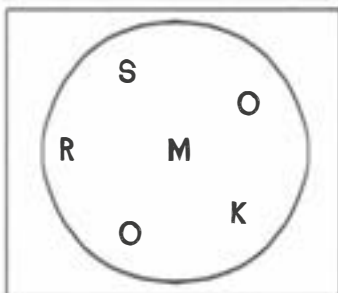
Ar gali išsiaiškinti, kas patraukė Katson dėmesį?
Žodžių rato galvosūkyje yra užomina: sudėliok iš
raidžių žodį ir sužinosi.

Ryto terjeras | Rugsėjo 17 d. | Penktadienis

GALVOSŪKIŲ KAMPELIS ARBATOS PERTRAUKĖLĖ

KARALIŠKOJI ATASKAITA Karališkasis korespondentas Ešlis Sloperis

ŽODŽIŲ RATAS

Nukentėjo karališkosios šlepetės, kurios šeimoje buvo perduodamos iš kartos į kartą dar nuo karaliaus Čarlozo Spanielio laikų. Ištikimasis karalienės liokajus Dženkinsas padėjo šlepetes Jos Didenybės lovos gale. Princas Reksas vakar popietę pasiūpavo kairiąją ir pasprukęs ėmė ją šaunoti.

Rūmai praneša, kad vienas šunytis labai prasikalfo. Jaunasis princas Reksas, karalienės anūkas, buvo sučiuptas graužiantis itin brangų apavą.

Minėta šlepetė sugadinta nepataisomai. Šaltiniai teigia, kad jaunasis princas buvo nuvarytas į savo guolį be vakarienės.

PAVOGTAS NEJKAINOJAMAS PALIKIMAS

Būdų Kalvose pavogtas šuns šeimos palikimas. Bučas Roveris, dailidė, meistraujantis būdas dideliems šunims, tvirtina, kad trečiadienio naktį iš savo pavogtas jo kišeninis laikrodis.

„Uį mano šeima turėjo per amžius, – pasakojo šuo. – Be jo jaučiuosi kaip nesavas.“

Paklaustas, ar matė vagį, Bučas apsipylė ašaromis ir atsisakė kalbėti. Kūktiojimui nuslopus, šuo pareiškė, jog patirtis buvo tokia siaubinga, kad jis nė nenori apie tai galvoti.

Bučas Roveris – dailidė, nusikaltimo auka

Pavogtas kišeninis laikrodis – šeimos relikvija

Įprastai ramus Būdų Kalvų rajonas per kelias pastarąsias savaites nukentėjo nuo nusikaltimų bangos. Pranešama apie

dingusį vestuvinį žiedą, dvi sidabrinės sages ir auksinį medalį.

„Mes kontroliuojame situaciją, – komentavo

inspektorius Pėdsekys. – Galite būti ramūs, viskuo rūpinasi mūsų šauniciusi jaunieji pareigūnai.“

Rudis Lapiois

ORAI

Penktadienis	Šeštadienis	Sekmadienis
debesota	saulėta	lietus/galima audra
diena 24 naktį 12	diena 28 naktį 21	diena 4 naktį -2

Bus malonus giedras rytas, tad tikėtina sumaištis ant tiltų, nes ūdros būriuosis ir nardys į upę.

Popietę oras atvės, o vakare atslinks rūkas, tad inkitės papildomų atsargumo priemonių, jei išdrįsite kišti nosį į lauką.

Rytojus atneš dar daugiau šilumos, tad rekomenduojama nakčiai palikti pravertus langus.

MĮSLĖ PRIEPLAUKOJE

Iš prieplaukos dingo didžiulė morkų siunta. Jos buvo saugomos švedų kroviniame laive, laukiančiame pareigūnų patikrinimo.

Tai dar viena iš daugybės morkų vagysčių, apie kurias mieste buvo kalbama jau kelias savaites. Ar jos gali būti susijusios su pernai valdžios įvestu morkų mokesčiu? Pasak ministro Rokio Volkerio, ne.

„Abejoju, ar tai susiję su naujuju mokesčiu, – kalbėjo Volkeris. – Triušiai supranta, kad jie turi inėšti inėšą, kaip ir visi kiti. Aš mokau mokesčius už savo eypiančius žaislus

ir antkaklius, tad kodėl gi jie neturėtų mokėti už savo morkas? Dabar prašau atleisti, turiu bėgti gaudyti pagaliao.“ Tačiau gatvėse kalbinti triušiai labai nepatenkinti

naujuju mokesčiu. Mūsų praėjusios savaitės apklausa atskleidė, kad 50 proc. triušių linkę morkas įsigyti nelegaliai ir taip išvengti mokesčio.

VIETINIS KURMIS TURI REKORDINĘ KOLEKCIJĄ

Tai oficialu – ponas A. F. Gibsonas turi didžiausią pasaulyje karališkųjų suvenyrų kolekciją. Pasaulinės rekordų asociacijos inspektoriai apsilankė jo parduotuvelėje Kniakliuose ir patvirtino, kad jo suvenyrų kolekcija yra didžiausia, kokią jiems teko matyti.

„Visad įtariau, jog turiu geriausią karališkųjų dovanų kolekciją, – kalbėjo Gibsonas. – Tiesiog

nuostabu, kad dabar tai oficialiai patvirtinta.“

Rekordo paskelbimo proga Gibsonas dovanoja 20 proc. nuolaidą karališkiems tualetinio popieriaus laikikliams kiekvienam, kas šiandien parduotuvelyje parodys šį laikraščio straipsnį.

„Štai, ką dar pasiūlysiu, – kalbėjo jis. – Pirkite tris šunų rankšluosčius ir nuolaida bus net 25 procentai.“

PASTEBĖTA PASLAPTINGA ŽIURKĖ

– Pažvelkite čia, – tariau ištiesdama laikraštį. – Iš prielaukos dingo švediškų morkų siunta. Gal galėtume patyrinėti.

Kaulsas žvilgtelėjo į straipsnį ir gūžtelėjo.

– Tikriausiai jas nugvelbė chuliganų triušių gauja, kol sargai miegojo. Esu įsitikinęs, kad policija kreipsis į mus, jei paaiškės, kad tai kas nors svarbaus.

Skaičiau toliau, trokšdama žūtbūt atrasti įdomesnį nusikaltimą. Įsistebeilijau į didžiulio susiraukusio dobermano nuotrauką.

– Pažiūrėkite, – tariau. – Būdų Kalvose pavogtas šio šuns laikrodis. Rodos, šeimos relikvija.

Kaulsas pačiupo laikraštį ir peržvelgė straipsnį.

– Vargšas šunėkas tikriausiai netyčia paspyrė jį po savo guoliu, – nusprendė jis. – Man reikia nusikaltimo, verto pirmo puslapio, o ne aštunto.

Kaulsas mestelėjo laikraštį atgal ir sukryžiuvo letenas ant krūtinės. Aš ir toliau ieškojau, tikėdamasi aptikti ką nors, kas jį sudomintų.

Kilstelėjusi akis pamačiau, kaip Kaulsas krėsle pasilenkė į priekį, o viena juoda nulėpusi ausis staiga pakilo į viršų.

– Girdite? – paklausė jis. – Atrodo, sulauksime gerų naujienų.

Suklusau. Iš pradžių girdėjau tik įprastus garsus – automobilių pypsėjimą ir kitapus gatvės vienas ant kito rėkiančią šermuonėlių šeimyną. Bet tada išgirdau artėjančių žingsnių dunksėjimą ir sunkų kvėpavimą, pereinantį į duslų niurnėjimą.

– kažkas ateina, – pasakiau. – Bet iš kur jūs žinote, kad tai bus geros naujienos?

– Mano miela Katson, – tarė Kaulsas, – viskas labai paprasta. Iš žingsnių sunkumo galime suprasti, kad atlapnoja didelis šuo. Iš sunkaus alsavimo galime suprasti – šuo uždusęs. Ir jis nebėga. Tai reiškia, kad atkeliauja iš toli: pradėjo greitai žingsniu, bet pakeliui pasidavė ir ėmė lėčiau pėdinti. Ir ką galime suprasti iš niurnėjimo tarp šio gilaus kvėpavimo? Padaras nepatenkintas, kam apskritai turėjo čia ateiti. Turbūt todėl, kad nenorėjo, bet jaučia, kad privalo.

Žingsniai prie mūsų būdos nutilo ir aš girdėjau, kaip gyvūnas bando atgauti kvapą.

– Žinoma! – sušukau. – Tai inspektorius Pėdsekys atėjo prašyti mūsų pagalbos. Viskas atrodo taip paprasta, kai jūs paaiškinate.

Per mūsų duris matėsi didelio šuns siluetas.

Inspektorius įsiveržė vidun. Jo pečiai buvo nusvirę, o nukarę žandai virpėjo.

Ar gali naudodamasis šia nuotrauka pasakyti,
kuris siluetas yra inspektoriaus Pėdsekio?
Jie visi labai panašūs, bet tik vienas tiksliai
atitinka inspektorių.

A.

B.

C.

– Nutiko kai kas baisaus, – vis dar dūsuodamas ištarė jis. – Mums reikia jūsų pagalbos.

– Nuostabu, – amtelėjo Kaulsas trindamas letenas. – Atrodo, čia kaip tik tai, ko aš laukiau.

Inspektorius suniurzgė.

– Netinkama priežastis džiūgauti, – sulojo jis. – Tai ypač rimta. Tiesą sakant, tai susiję su karaliene!

Aiktelėjau. Mes buvome susidūrę su keliais tikrai siaubingais nusikaltėliais, bet nė vienas iš jų nebūtų drįsęs įvykdyti nusikaltimo prieš Jos Didenybę.

– Tai karalienės brangenybės, – tyliai šnipstelėjo inspektorius. – Vakar vakare prieš eidama miegoti karalienė padėjo jas ant aksominės pagalvėlės. Kai šįryt atsikėlė, jų nebebuvo.

Prieš metus buvau mačiusi karalienę, pasidabinusią jomis per parodą prie rūmų. Tai buvo auksinė karūna, nusagstyta rubiniais ir smaragdais, žiedas su safyru ir sidabrinis vėrinys su trimis žėrinčiomis eilėmis neįkainojamų deimantų.

Tai patys vertingiausi brangakmeniai visoje šalyje. Juos pavogti galėjo tik labai pavojingas piktadarys.

Kaulsas pašoko ir ėmė žingsniuoti pirmyn ir atgal, letenas sunėręs už nugaros. Jo uodega vizgėjo.

– Ar rūmuose radote įsilaužimo pėdsakų? – paklausė jis. – Pavyzdžiui, išlaužtas duris ar išdaužtą langą?

– Ne, – atsakė inspektorius. – Atrodo, lyg nieko nebuvę.

Pabandžiau įsivaizduoti, kaip jautėsi karalienė, kai sužinojo apie savo dingusias brangenybes. Ji buvo mopsė nukarusiu snukiu ir atrodydavo rūsti net ir būdama geros nuotaikos. Turėjo būti niūresnė už audros debesį, kai suprato, kad karūna, žiedas ir vėrinys pradingo.

– O sarginiai šunys? – paklausė Kaulsas. – Ar jie ką nors girdėjo?

– Nieko, – tarė inspektorius Pėdsekys. – Nors jie visą naktį budėjo aplink rūmus.

Kaulsas liovėsi vaikščiojęs, jo uodega nustojo vizgėti.

– Kada apie tai sužinojote?

Inspektorius nudelbė akis į grindis, stengdamasis išvengti Kaulso žvilgsnio.

– Šįryt septintą valandą, – atsakė jis.

Kaulsas pasižiūrėjo į inspektorių taip, lyg šis ką tik būtų jam iš panosės nučiupęs visą dešrelių virtinę.

– Tai buvo prieš keturias valandas! – sulojo jis.

– Žinau, sakysite, kad turėjau ateiti anksčiau, – tarė inspektorius, iškėlęs letenas. – Gal ir turėjau. Bet pirmiau norėjau suteikti galimybę jauniems policijos šunyčiams.

– Leiskite, atspėsiu, – pasakė Kaulsas. – Jie visą tą laiką lojo vieni ant kitų ir vaikėsi voveres.

– Tik truputį, – tarė inspektorius. – Tiesą sakant, jų dėmesį patraukė net trys įtartini dalykai. Mums tik reikia trupučio pagalbos išsiaiškinti, ką šie reiškia.

Inspektorius išpūtė krūtinę ir susiglostė savo uniformą.

– Pirma, Kurmis, kuris turi suvenyrų parduotuvę Kniaukliuose, pranešė apie neįprastą bildėjimą, – tarė jis. – Antra, šunyčiai parke kitapus rūmų ant medžio aptiko keistų žymių. Ir trečia – ant pievelės jie surado pėdsakų, vedančių nuo balos.

Kaulsas blaškėsi po kambarį, ieškodamas savo skrybėlės ir didinamojo stiklo.

– Prašau, pasakykite, kad tie šunyčiai nesutrypė pėdsakų, o viską paliko kaip radę.

– Na, gal jie truputį ir per daug džiūgavo, – šyptelėjo inspektorius. – Bet jie taip šauniai padirbėjo ieškodami įkalčių, kad man širdis neleido jų drausminti.

Ar gali padėti Kaulsui surasti skrybėlę ir
didinamąjį stiklą jo netvarkingoje būdoje?

– Nagi, Katson, – šūktelėjo Kaulsas, išskubėdamas pro duris. – Negalim gaišti nė sekundės.

Pačiupau savo skrybėlę, šaliką ir apsiaustą ir išskuodžiau paskui jį. Geriausias pasaulio detektyvas su užsidegimu kibo į darbą.